

Arrest

nr. 62 426 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE (WND.) VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 27 mei 2011 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 22 januari 2011 en van de beslissing "om de verzoekende partij op 28 mei 2011 terug te wijzen naar Marokko, zoals aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 mei 2011".

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 mei 2011 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 30 mei 2011 om 09u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat W. GARDIN die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE VYVER die loco advocaat C DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij heeft op 14 december 2009 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 23 april 2010 wordt de verzoekende partij aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 12 september 2010 wordt de verzoekende partij nogmaals in illegaal verblijf aangetroffen en wordt haar een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 13 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 14 december 2009 ongegrond wordt verklaard. Dit is thans de bij huidige vordering bestreden beslissing.

Op 21 januari 2011 wordt de verzoekende partij nogmaals in illegaal verblijf aangetroffen.

Op 22 januari 2011 wordt haar de voormelde beslissing van 13 oktober 2010 ter kennis gebracht en wordt haar een bevel om het grondgebied te verlaten gegeven met beslissing tot terugleiding naar de grens en met beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 18 maart 2011 wordt haar opsluiting verlengd.

Op 23 maart 2011 dient de verzoekende partij een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet.

Op 19 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 19 mei 2011 onontvankelijk wordt verklaard.

De repatriëring van de verzoekende partij was gepland op 28 mei 2011.

2. Rechtspleging en ontvankelijkheid

Artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ § 1. (...)

Op de rol worden niet geplaatst:

1 ° beroepen zonder afschrift van de bestreden akte of van het stuk waarbij de handeling ter kennis is gebracht van de verzoekende partij. (...)”

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in haar verzoekschrift aangeeft dat zij tevens ook een beroep indient tegen “de beslissing om de verzoekende partij op 28 mei 2011 terug te wijzen naar Marokko zoals aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 mei 2011”.

Het verzoekschrift bevat echter geen afschrift van de voormelde beslissing noch van de kennisgeving hiervan. Ter terechtzitting verklaart de advocaat van de verzoekende partij dat hij niet in het bezit is van deze beslissing.

Verder dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ook geen middelen ontplooit tegen deze beslissing doch enkel tegen de beslissing houdende de ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, zodat zelfs al zou de zaak op de rol kunnen worden geplaatst, dient te worden vastgesteld dat het beroep tegen voormelde beslissing onontvankelijk is bij gebrek aan een uiteenzetting van middelen. Immers stelt artikel 39/69 van de vreemdelingenwet dat het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van feiten en middelen dient te bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.

Bovendien kan de verwerende partij worden bijgetreden in haar stelling dat hetgeen de verzoekende partij beoogt aan te vechten, met name de kennisgeving van een geplande terugleiding, niets anders is dan een loutere uitvoeringsmodaliteit van het op 22 januari 2011 ter kennis gebrachte bevel om het

grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde, hetgeen geen aanvechtbare beslissing is.

Zo het beroep al op de rol zou kunnen worden geplaatst wat betreft de beslissing tot kennisgeving van de geplande terugleiding, *quod non*, dient minstens te worden vastgesteld dat het beroep niet ontvankelijk is.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing werpt de verwerende partij enerzijds een exceptie van niet ontvankelijkheid op wegens laattijdigheid van het beroep en anderzijds een exceptie van niet ontvankelijkheid om reden dat de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingesteld tegen de eerste bestreden beslissing.

Artikel 39/82, § 1, 4de lid van de vreemdelingenwet bepaalt wat volgt:

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen.”

In casu blijkt dat de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring heeft ingediend tegen de eerste bestreden beslissing. Deze zaak is gekend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen onder het rolnummer 66.289. Dit gegeven wordt niet ontkend door de verzoekende partij, evenwel stelt zij nu dat het geenszins haar bedoeling is geweest om een vordering tot schorsing in te dienen. Dienaangaande verwijst de Raad naar artikel 39/82, § 3, tweede lid van de vreemdelingenwet waaruit duidelijk blijkt dat het opschrift van het verzoekschrift bepalend is.

In casu wordt niet betwist dat het opschrift van het verzoekschrift melding maakt van een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring, zodat dient te worden aangenomen dat de verzoekende partij reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend.

De exceptie van de verwerende partij kan worden aangenomen.

Wat betreft de tijdigheid van het beroep dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing reeds op 22 januari 2011 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht.

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is er op gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, *a fortiori*, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (*cf.* RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden. De verzoekende partij dient niet alleen aan te tonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure te laat zal komen en dat zij niet onredelijk lang gewacht heeft met het indienen van haar verzoekschrift.

Uit het niet betwist gegeven van het administratief dossier blijkt, dat de bestreden beslissing aan de verzoekende partij op 22 januari 2011 ter kennis werden gebracht; dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid pas op 27 mei 2011 is ingesteld, met name 4 maanden na de kennisgeving van de bestreden beslissing en daags voor de repatriëring; dat in het verzoekschrift ter verantwoording voor het laten verstrijken van betreffende termijn alvorens een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid in te stellen in essentie wordt aangevoerd dat de verzoekende partij van haar vrijheid is beroofd en dat haar advocaat inmiddels mocht vernemen dat er een concrete uitwijzingspoging is gepland en dat de Raad nog geen uitspraak heeft gedaan omtrent de ingestelde vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring tegen de bestreden beslissing; dat gelet op het feit dat verzoekende partij reeds van haar vrijheid beroofd is sinds 22 januari 2011, de verzoekende partij er vanuit kon uitgaan dat een eventuele repatriëring imminent kon zijn; dat vanaf het moment van de kennisgeving van de bestreden beslissing de verzoekende partij op een diligente en alerte wijze diende te reageren en niet de kennisgeving van de effectieve repatriëring diende af te wachten; dat de verzoekende partij met deze handelswijze, met name het afwachten van de datum van repatriëring om de voorliggende vordering in te stellen, zichzelf een variabele en rekbare termijn heeft toegekend om de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid op te starten; dat deze handelswijze haaks staat op het verplicht alert en diligent optreden verwacht in hoofde van de verzoekende partij bij het instellen van een dusdanige procedure; dat dit gegeven des te meer klemmt nu er vanuit moet worden gegaan, zoals voormeld reeds werd opgemerkt, dat voorliggende procedure een zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter heeft en een stoornis teweegbrengt in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht; dat het indienen van voorliggende vordering, 4 maanden na de kennisgeving van de bestreden beslissing en minder dan vierentwintig uur voor de geplande repatriëring, niet als diligent in hoofde van de verzoekende partij voorkomt; dat haar betoog geen afbreuk doet aan voorgaande vaststelling; dat hieruit volgt dat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet is aangetoond.

Dienvolgens is niet voldaan aan de derde van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

De exceptie van de verwerende partij kan worden bijgetreden.

Huidige vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. J. HUYS, (toegevoegd)griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. HUYS

J. CAMU